

[Udenrigsministeren.]

at Vestberlin ikke er og ikke kan være nogen trussel mod Sovjetunionens eller nogen af dens allieredes fred eller sikkerhed.

Den sidste uges vigtige begivenheder har i nogen grad bortledt opmærksomheden fra den alvorlige udvikling i Indiens grænseegne.

Som det vil være tingets medlemmer bekendt, har grænsekonflikten mellem Indien og Kina ulmet i næsten 5 år. I løbet af sommeren og efteråret tog grænseepisoderne imidlertid til i hyppighed og voldsomhed for den 20. oktober at blive afløst af egentlige kamphandlinger.

I personlige breve til en række regeringschefer, således også til den danske statsminister, har premierminister Nehru fremhævet, at striden ikke drejer sig om mindre grænseudligninger eller territoriale gevinster, men om det internationale adfærdsmønster mellem nabolande.

Statsministeren har ved modtagelsen af brevet over for den indiske ambassadør givet udtryk for sympati med Indien i dets vanskeligheder og udtrykt håbet om, at det må vise sig muligt at finde en løsning også på denne konflikt, således at den fortsatte politiske stabilitet i Asien kan sikres, en stabilitet, for hvilken dette opgør mellem verdens folkerigeste lande meget vel kan vise sig overordentlig farligt. Regeringen agter at svare premierminister Nehru i overensstemmelse hermed efter at have forelagt svaret i udenrigsnaevnet.

Intet kontinent har i løbet af få år gennemlevet en så rivende udvikling som Afrika. I billedet af denne verdensdel i dag veksler opmuntrende træk med tendenser, som må give anledning til uro og bekymring.

Også i den seneste tid har flere selvstændige stater set dagens lys. Syv års tragisk konflikt og borgerkrig i Algeriet afløstes af et nyt håb for en lykkelig fremtid for dette land på det grundlag, som blev skabt ved Evian-aftalerne. Jeg kan ikke lade være med i denne politiske redegørelse at gøre en bemærkning om de humanitære problemer, som nøden i Algeriet frembyder, og om den forpligtelse, lande som Danmark har til at yde deres bidrag til lindring af denne nød.

Andre steder i Afrika tegner det politiske billede sig mørkere. I betydelige områder i

Afrika præges udviklingen af et modsætningsforhold mellem et europæisk mindretal og et indfødt flertal. De problemer, der er knyttet til denne konflikt, er både vanskelige og sammensatte. Alle disse problemer står på dagsordenen for FN's 17. samling. Det gælder således racekonflikten i Sydafrika, hvor udviklingen synes at gå på tværs af al fornuft, og hvor styret synes behersket af teorier og tendenser, som den frie verdens folk troede manet i jorden. Også i de portugisiske områder i Afrika og i Sydrhodesia giver udviklingen anledning til bekymring. Det er vor opfattelse, at FN her har en vigtig mission at udfylde til forsvaret for de principper, som har fundet udtryk i FN-pagten, og på grundlag af de muligheder, som organisationen politisk og forfatningsmæssigt har. Vor delegation ved FN vier netop disse problemer en ganske særlig opmærksomhed og tilstræber inden for disse rammer at yde sin positive indsats til deres løsning.

Det synes, som om udviklingen i Congo, som fortsat ganske beherskes af Katangaspørgsmålet, i nogen grad er kommet ind i et dødvande, og den optimisme, som fremsættelsen af generalsekretærens forsoningsplan for Congo umiddelbart gav anledning til, bør nok modereres. Alligevel nærer vi tiltro til, at det med FN's aktive medvirken skal lykkes at skabe en løsning på dette alvorlige problem, som har stillet verdensorganisationen over for dens hidtil største udfordring.

De områder i Afrika, som i de senere år har vundet deres uafhængighed, står fortsat over for en række alvorlige problemer. Spørgsmålet om løsningen af udviklingslandenes problem er et af de betydningsfuldste, også for vor del af verden. Vort forhold til udviklingslandene vil i meget høj grad komme til at afhænge af, i hvilket omfang vi i vestens gamle og højt udviklede lande forstår at bygge bro over den enorme økonomiske og sociale kløft, som består mellem dem og os, eller med andre ord, om vi, de begunstigede medlemmer af det internationale samfund, forstår at leve op til vort sociale ansvar.

Forinden jeg slutter, vil jeg gerne bemærke, at jeg ikke i denne redegørelse om udenrigspolitiske forhold vil komme ind på markedsforhandlingerne. Jeg er indforstået